

Tankar om flickors
ostadighet. =Anon=.
Stockholm tryckt uti
Wildiska trycke...

Bellman, Carl Michael,

1700-1829 81 A Br. (Var. a)

1917

1918

1919

1920

1921

1922

1923

1924

1925

1926

1927

1928

1929

1930

1931

1932

1933

1934

1935

1936

1937

1938

1939

1940

1941

1942

1943

1944

1945

1946

1947

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

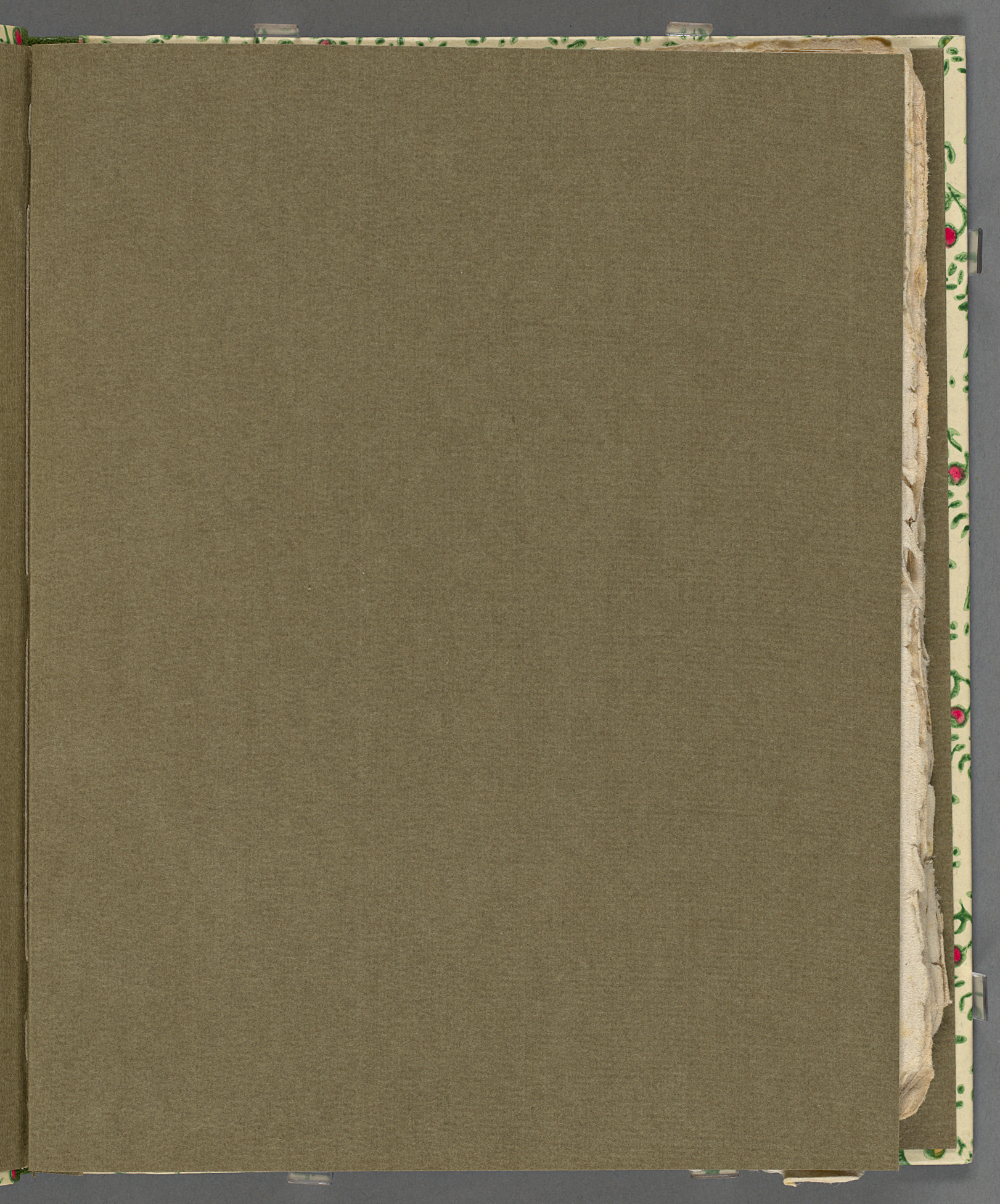
Vitt. Sv.

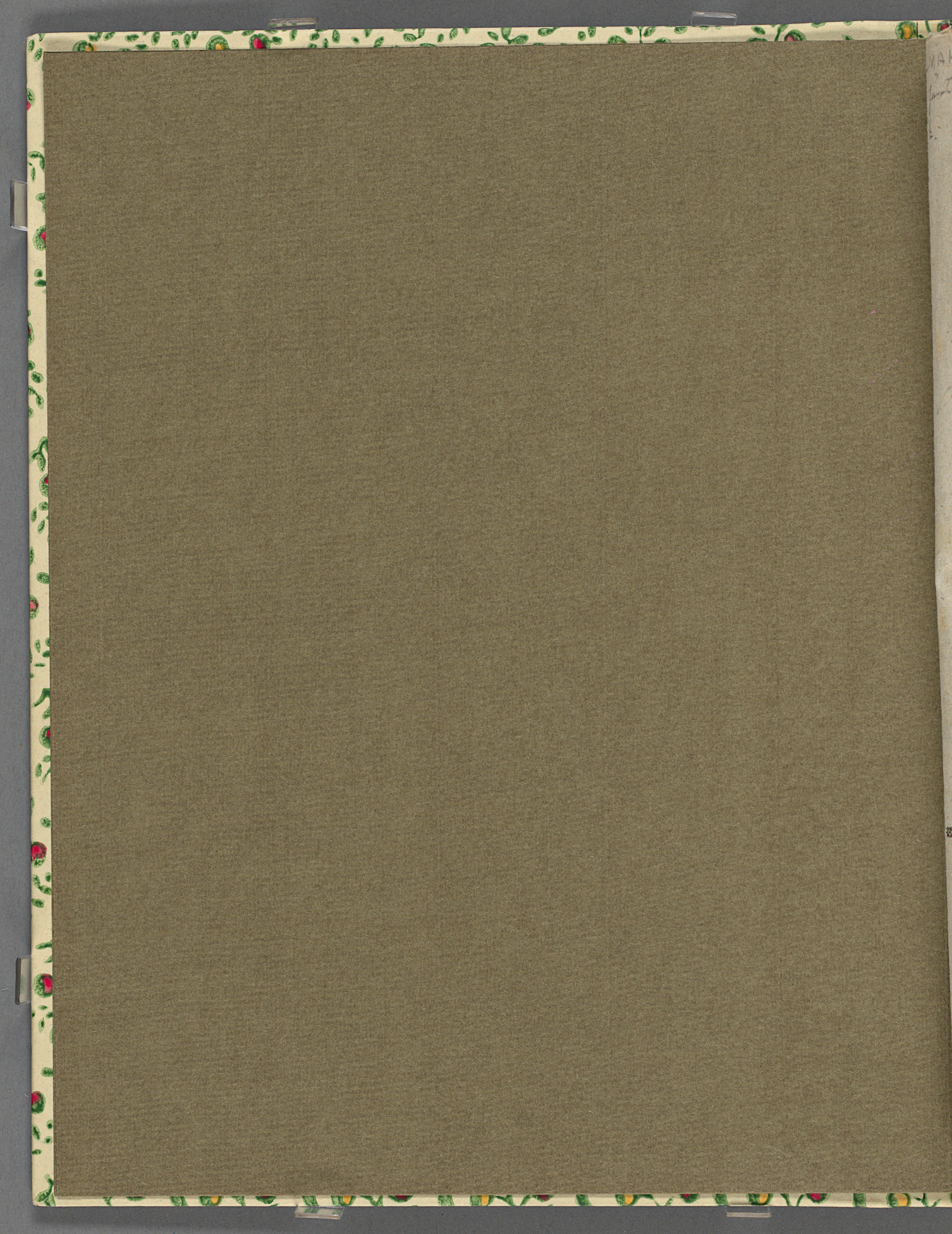
1700-1829

Ex. C

Med Ex. C samb. :

Bergdahl, C. Meditation emellan
ungkårlar och änklingar... 1758. Ex. C
Damons Förklaring... 1758. Ex. C
Sanningens Granskning... 1758. Ex. C
Fant, J. M., En flickas Försvär...
1758. Ex. C. var. b
Malmström, J., Några lustiga an-
märkningår. 1758. Ex. C
Malmström, J., Flickors yttrande til
Venus, ... 1758. Ex. C
Malmström, J., Ungkarlars yttrande
för Astrild, ... 1758. Ex. C
Palmberg, E., Afmålning af en Petit-
maitre... 1758. Ex. C
Plantin, E., Genljud mot ytterligare
svar... u. å. Ex. C
Sibylla, Tankar om gåssars ostadig-
het... 1759. Ex. C
.. Svar på... tankar om flickors ostadi-
het. 1758. Ex. C
Blindbockens Wälde öfwer Flickan, ...
1758. Ex. C

BELLMAN, C.M.
fante 12 foljaskriften.
var. b.

Finnar afon i bændra
pa Vittu Sv. (Bellman)

De Saest.
Vitt. Sv.
1700-1829

Tankar
Om
Slickors
Ostadighet.

Stockholm Tryckt uti Wildiska Tryckeriet 1758.

af CARL MICHAEL BELLMAN

gudhvar pa Valdeh. Hov.

Alla willja Cloris äga,
Hennes dygd jämt loford får;
Men hwari den wäl består,
Säg, Min Skönhet, törs jag fråga.

Fågring är ju ingen dygd,
Men där Dygd och Skönhet blandas,
Där blott rena hertan andas
I sin egen sällhets bygd.

Menar Hon, mitt Adla Smycke,
Att i ett frisseradt hår
All Er täckhet just består.
Nej här felas allt för mycke.
Af ett smalt och härtspändt lif
Cloris ju sin fågring hämtar,
Stor sak fast hon dödligt slämtar
Under alt sitt tidsfördrif.

Uti rara sköna tinger,
I Juwelers glants och präst,
Tror sig Philis nådt sitt måst,
När hon efter moden tinger.
Gullur och sin Tabatiere
Kan en Nymph nå ej umbära,
Sen hon lyckligt hunnit lära,
Att det just nu modet är.

Fram för allt så måst Corneter
Hela trägen följa åt.
Ach! hwad mer än ynkelig lät,
Om ej Far och Mor tillåter
Lilla Däcken dessa Diur,
Som så skönt och tappert bläncka,
Och så mycken fågnad skäncka
Att wår wårda Jungfru - bur.

Eau d'lavende, och skönhets droppar,
Pourpourié i bläncka glas,
Med hwad mera slask och snas,
För de läckra Jungfru kroppar.
Speglar måste dock med skäl
Såmt i Cabinetet swara,
Att de tydligt kunna swara,
Om allt kläder Cloris wäl.

En uti de bläncka glaset
Ser en Skönhet sig ej mått;
Där bör jämfas på allt sätt
Chardonerfen och Carcasen,
Ach! tänck hwad för härlig sak.
Cloris sig med skäl beklagar,
Om man ej, som Hon behagar,
Sinner uti lappri smak.

In fins flere bagateller;
Ringar, som pour l'amitie
Glickor åt hwarandra gie,
När de om sin wänskap gnälla
I så många söta ord,
Fast de täckt hwaran förtala,
Och som Suppar nym som gala
Wid ett rågadt Caffé-bord.

Det tycks wäl rätt undligt wara,
Att du Caffé i din graf
Ej lagt af din wandrings staf;
Men hur will man det förswara?
Långsen släcktes ju ditt lius,
Blott din aska man nu bränner,
Det är luckten, som man känner
Ifrån alla Caffé-hus.

Caffé, och du ädla wättska!
Cloris i sitt tidsfördrif
Alldrig kunde hafwa lif,
Seck hon ej sin tunga löska,
När hon under anlets swett
Hela staden reformerar,
Och om all ting raisonerar,
Fast ibland med litet wett.

Men hur lär man mig betala,
Som i en så skarper ton
Ralkat mig til Nymphers tron?
Dock lär ifren snart affwala,
Om hon wid sin Clavecymbal
Sig blott litet nedersätter,
Spelar, senger amouretter,
Så blir snart den sorgen all.

Det otroligt sinnet lättar
Under hennes hushålls of,
Läsa i en rolig bok,
Som så lifligt allt berättar
Om en Drottning och en Prins,
Hur en Astrild dem uptände:
Det är början, det är ände,
Mer af boken man ej mins.

An ges flere tidsfördrifver,
Läsa Raton och Rosette,
Spela Pombre, quinze, trifette,
Till des börjen tomer blifver:
Det för Iris är ej stort,
Blot hon friska pengar hade,
Alldrig hon på hertat lade,
Swaruti de söttes bort.

Sara ut jämt på Visiter
Se par plåtar för en wagn,
Samma gådra aldrig gagn,
Ach hwad hårliga meriter!
Cloris på sin Fru Mor brår:
Begge äro snyttigt sinte,
Begge gådra de vel inte,
Mer än jämt wid spegeln står.

Så i tal, och så i kläder,
Är wårt wårda Qwinno-lön.
Den hålls nu för mindre skön,
Som ej lika ställt qvåder
Om sin kandskap uti alt.
Cloris sig för Statsman prisar,
Då des lilla wett knapt spisar
Stilla hafra ifrån malt.

Swar

Swar fins nu för tiden mera
Gamla ärbarbeten rätt,
Före war ju en Glicka natt,
Fast hon sig ej utstöffera.
Med Saloppe, Etui och Frese,
Änd- förkläde, Girandoller,
Par- a - plue och par- a - foller,
Med hwad mera blåffs och fids.

Så nöts dagen ut till ända.
Hwad war Cloris nu wäl glordt,
Har man ej så noga spordt.
Nu lär hon sig factlig wända
I sin sång så hiertligt trött,
Ostörd hwila må hon röna:
Så god natt, min lilla Sköna!
Blif i ro och sof nu sött.

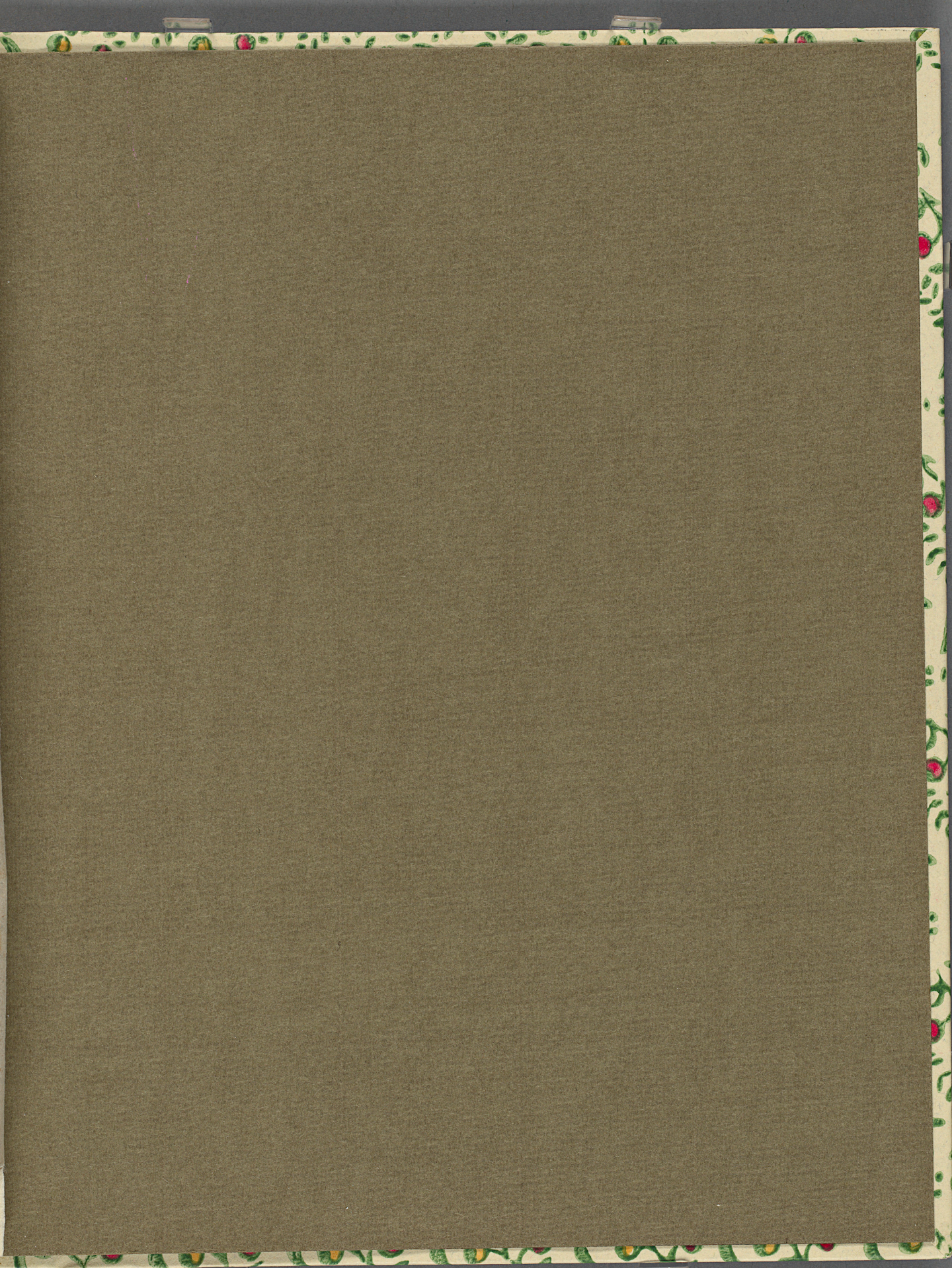
Allt om Gud och dygder rena,
Stadigt sume, alltid nögd,
Skild från werldsens falsta frögd,
Lefwa tyst i ro allena,
Ädelt wett i ädel själ,
Ogon utaf mildhet rika,
Dygd och skönhets glants tillika,
Det en Iris pryder wäl.

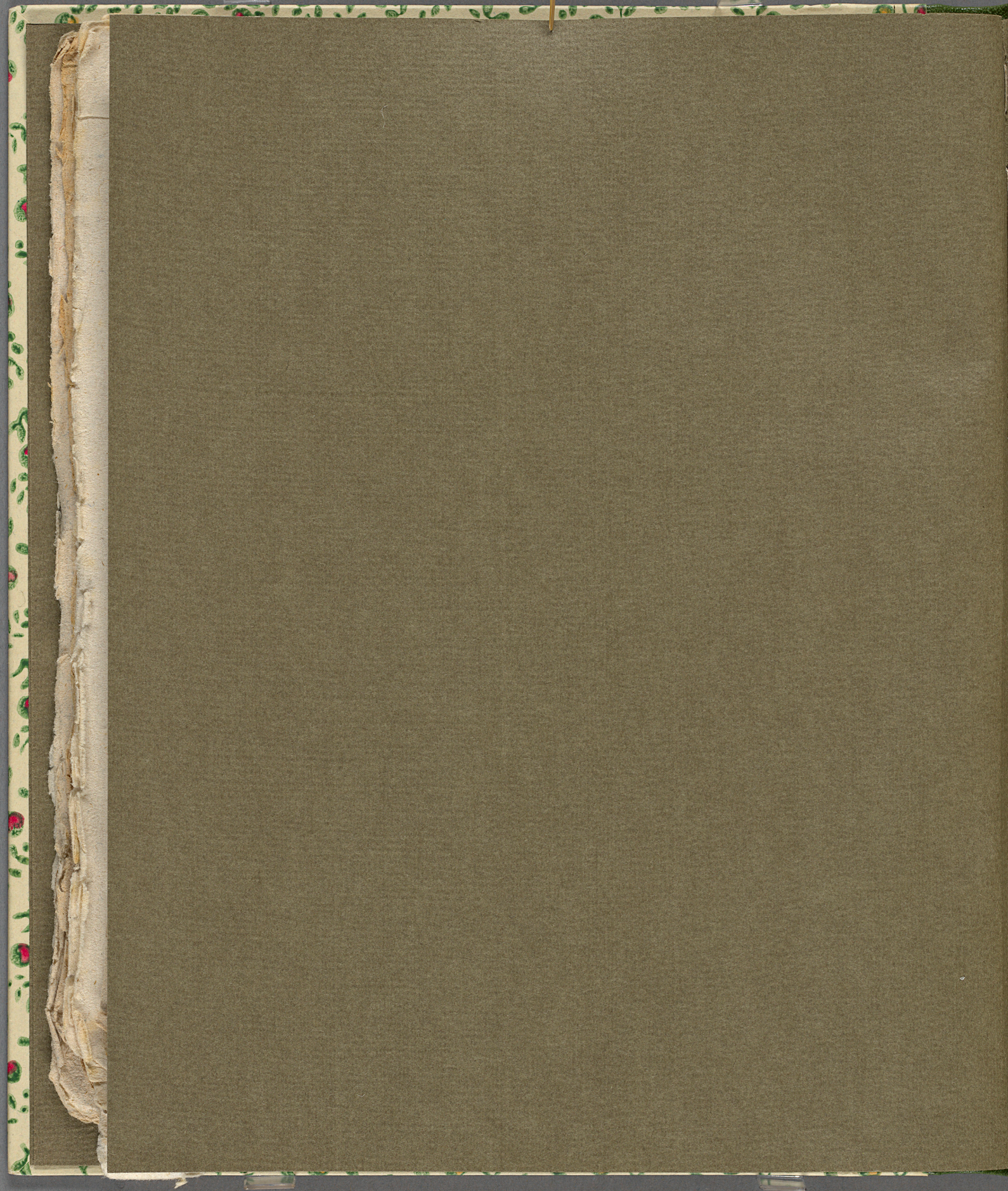
Oförtraten sitt och möda
Uti hushålds glöromål,
När en Cloris i sitt prätl
Sig i nöjen jämt will göda,
Plår Calista i beswär
Natt och dag i sit hus bewafa,
Brygga, spinnna, sy och baka,
Med hwad mer som könet klår.

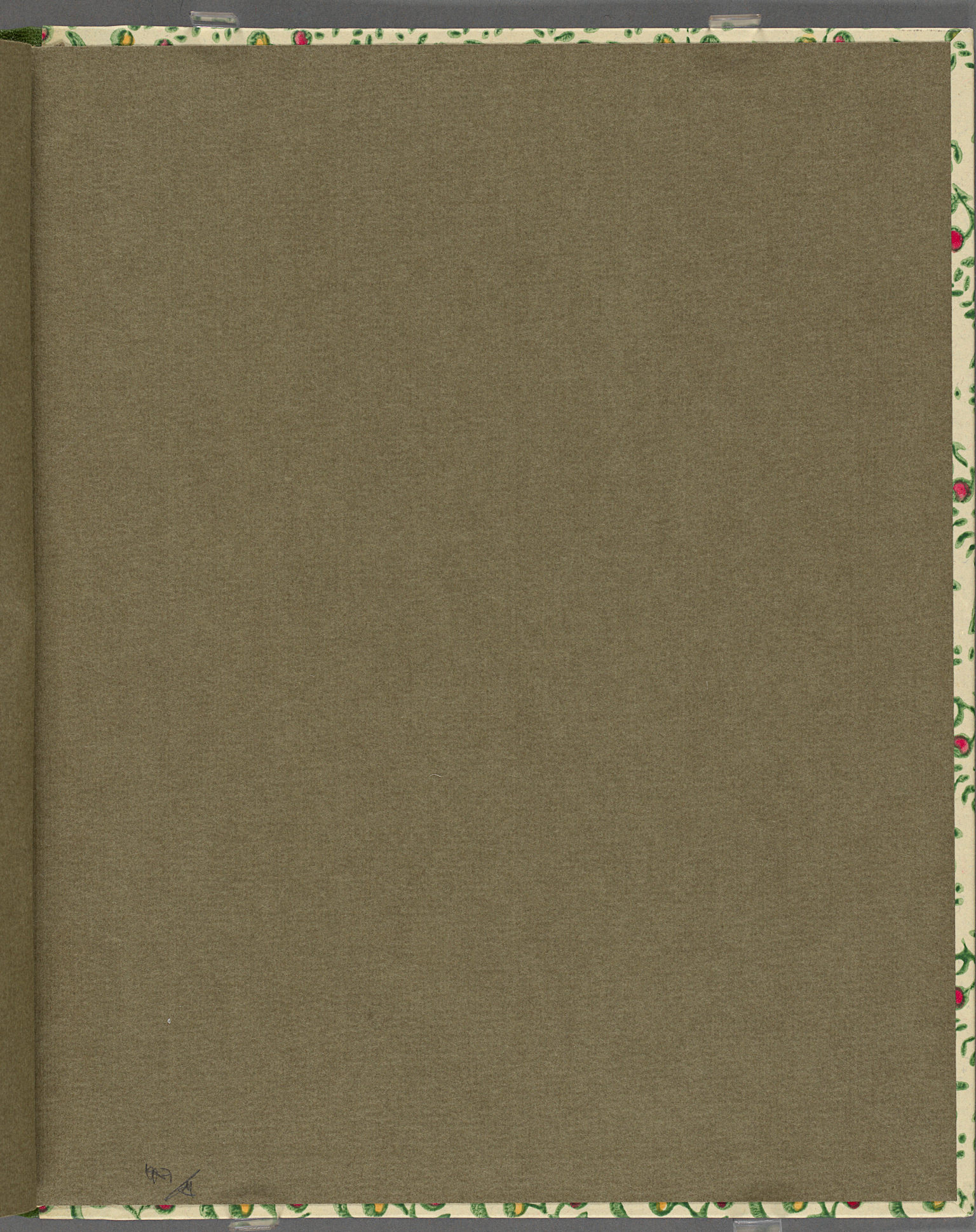
Sur

Hur' nu Damon sig bemödat,
Att sitt hierta dela få
En af Venris dötrrar små,
Som allt snyktigt väsend dödat,
Har han alldrig funnat nådt
Annat, än en snyktig Anda;
Men med den will han ej blanda
Sina rena nöjens lätt.

C
m
e
S

C.M. Bellman

*Tänkar
om flickors
ostadighet*

Stk 1758

Ex C

Bellini, G.
Tinkler
in Tinkler
1917
E. C.

